

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 30256/2023
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Предраг Поповић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Ћосић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6115/23 од 03.08.2023. године, у седници одржаној дана 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6115/23 од 03.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6115/23 од 03.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 6115/23 од 03.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 5009/19 од 16.12.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужили, на име нанаше штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 55.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 85.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.12.2022. године као дана пресуђења до исплате и обавезана тужиле да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби чл. 154, 155. и 161. став 1. Закона о облигационим односима, цитираних у образложењу побијане пресуде, оцењен је неоснованим тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете коју тужила тврди да је претпела у сукобу са туженим, на тај начин што је тужени, након што му се тужила обратила увредљивим речима и ударила га руком неколико пута по глави, подигао руку у којој је држао штаку, како би се заштитио од удараца и штаком ударио тужилу по глави, због чега се тужила након неколико дана јавила лекару. Ово због тога што је из налаза и мишљења судског вештака хирурга утврђено да специјалистичким неурохируршким прегледом тужиле није било могуће утврдити постојање јасно уочљиве повреде која се може прецизно и јасно квалификовати, па вештак није био у могућности да се изјасни по питању интензитета и трајања физичких болова код тужиле услед спорног догађаја, а из налаза и мишљења судског вештака психијатра утврђено да је тужила критичном приликом после задобијања ударца у главу и у наредних 5 секунди трпела примарни страх средњег интензитета, који је у наредних 5 секунди имао слаб интензитет, са тенденцијом јењавања на крају овог периода, да би након тога у наредне 2 недеље трпела секундарни страх у форми стрепње, забринутости и неизвесности. Притом, ударац који је тужени задао тужили штаком није задао са намером повређивања тужиле, већ у нужној одбрани, односно ради одбијања од себе удараца упућених од стране тужиле.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука о тужбеном захтеву донета уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.10.2019. године. Вредност предмета спора је износ од 140.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења

тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**